

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. Října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2022, č. j. 18 A 15/2021-30,

t a k t o:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2022, č. j. 18 A 15/2021-30, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále také „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 2. 9. 2021, č. j. MSK 96378/2021; tímto rozhodnutím stěžovatel změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2021, č. j. SMO/290630/21/DSČ/Mas.

[2] Žalobce byl účastníkem dopravní nehody, při které došlo ke střetu dvou vozidel, a to vozidla žalobce, který jel po hlavní komunikaci, a vozidla paní M. S., která vjížděla z vedlejší komunikace na hlavní ulici, kde došlo ke střetu. V průběhu správního řízení, v němž byla paní S. obviněna ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, byl vypracován znalecký posudek, podle něhož byla jednou z hlavních příčin dopravní nehody vysoká rychlost vozidla žalobce před vjezdem do křižovatky (žalobce jel rychlostí 79-87 km/h na úseku omezeném 50 km/h). Následně správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci přestupků také ve vztahu k žalobci.

[3] Správní orgán I. stupně výrokem 1.1.1. svého rozhodnutí uznal žalobce vinným tím, že dne 4. 9. 2020 v 12:40 v Ostravě-Porubě přijížděl po hlavní komunikaci na ulici Martinovská ke křižovatce s ulicí Sokolovská, kdy jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Kia Cee'd RZ XA překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť znaleckým posudkem mu byla zjištěna průměrná rychlost 79-87 km/h, tj. minimálně 79 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 29 km/h; tímto jednáním se dle správního orgánu I. stupně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně současně výrokem 1.1.2. uznal žalobce vinným tím, že se jako řidič výše uvedeného dne a hodiny choval neohleduplně a neukázněně tím, že výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost, čímž podstatně ztížil řidičce osobního vozidla Peugeot RZ XB paní M. S. přijíždějící do křižovatky po vedlejší komunikaci, aby mu dala přednost v jízdě; spolu s paní S. tak spoluzavinil dopravní nehodu, při které došlo k poškození obou vozidel. V tomto jednání spatřoval správní orgán I. stupně přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za oba přestupky uložena pokuta ve výši 3 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč (výrok 1.2.).

[4] Výrokem 2. správní orgán I. stupně uznal vinnou paní M. S. tím, že téhož dne nedala přednost v jízdě žalobci, který projížděl po hlavní ulici, čímž společně s žalobcem způsobila dopravní nehodu; za tento přestupek byla jmenovaně uložena pokuta 3 000 Kč a také povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, o kterém rozhodl stěžovatel tak, že výrok ve vztahu k žalobci změnil. Stěžovatel shledal v jednání žalobce na rozdíl od správního orgánu I. stupně jeden přestupek (nikoli dva), a sice přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více). Stěžovatel proto upravil výrok 1.1.1. (popis skutku) a současně vypustil přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (výrok 1.1.2.) s tím, že rychlost jízdy byla v daném místě stanovena dopravním značením – nerespektováním tohoto dopravního značení se žalobce dopustil porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dopravní nehoda byla důsledkem této rychlé jízdy, proto v jednání žalobce nelze spatřovat dva samostatné přestupky. Stěžovatel také změnil výši uložené pokuty na 3 000 Kč, ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu, ve které rozporoval posouzení věci samé učiněné stěžovatelem. Krajský soud podané žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Krajský soud uvedl, že výrok rozhodnutí stěžovatele je zjevně nesrozumitelný, neboť „z něj není ani opakovaným podrobným čtením patrné, jak žalovaný vlastně pravomocně rozhodl“. Krajský soud uvedl, že není jednoznačné, jakým způsobem stěžovatel změnil prvostupňové rozhodnutí či jeho jednotlivé části, není totiž srozumitelné, které jednotlivé části výroků ponechal stěžovatel v platnosti a které pozměnil. Byť stěžovatel v rozhodnutí uvedl, že vypustil přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tomuto neodpovídá výroková část, v níž změnil výši uložené pokuty, neboť zde stěžovatel uvedl, že pokutu ukládá za spáchání „přestupků“, nikoli „přestupku“. Krajský soud tak uvedl, že v dané věci bylo namístě vykročit z mezí žalobních bodů, neboť rozhodnutí stěžovatele nebylo možné v jejich intencích přezkoumat z objektivních důvodů, přičemž ve změněném výroku dle krajského soudu zcela absentuje právní kvalifikace přestupku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel (žalovaný) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že výrok jeho rozhodnutí „je sice složitější a vyžaduje pozornější čtení, ale to je dáno zněním výroku správního orgánu prvního stupně a skutkovými okolnostmi.“ Podle stěžovatele není zapotřebí v kasační stížnosti doslovně reprodukovat jednotlivé výroky obou správních rozhodnutí, ale postačí popsat, že stěžovatel ve výroku 1.1.1. správního orgánu I. stupně změnil pouze skutkovou větu, jeho právní kvalifikace zůstala nezměněná. Následně stěžovatel vypustil celý výrok 1.1.2, tj. vypustil jak skutkovou větu, tak i právní kvalifikaci tohoto druhého přestupku. Ve výroku 1.2. pak stěžovatel upravil výši uložené pokuty (tu snížil z částky 3 700 Kč na 3 000 Kč), ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Není proto pravdou, že v rozhodnutí stěžovatele právní kvalifikace absentuje – právní kvalifikace přestupku zůstala nezměněná. Tyto úvahy pak zcela jednoznačně vyplývají i z odůvodnění rozhodnutí – žalobce se jedním skutkem dopustil jediného přestupku, za což mu byla uložena pokuta. Skutečnost, že ve výroku o sankci zůstalo „přestupků“ namísto „přestupku“ je v této souvislosti zjevnou chybou v psaní, což lze seznat z kontextu celého výroku, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu je jak po stránce právní, tak po stránce skutkové správný. Krajský soud jasně a srozumitelně uvedl, v čem spatřuje zásadní nedostatky rozhodnutí stěžovatele. Žalobce zdůraznil, že výrok rozhodnutí je jednou ze základních náležitostí rozhodnutí, proto musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Stěžovatel se podanou kasační stížností snaží dodatečně vysvětlit, jak vlastně rozhodl. Pochybení nelze považovat za chybu v psaní. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl a současně rozhodl o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci, v níž před

krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*.“ Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*.“ Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přípustná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost přitom může být přijatelná také v případě, že je podána žalovaným správním orgánem z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[12] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost stěžovatele shledal přijatelnou, a to na základě kritéria uvedeného výše sub (4). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podstatou věci je posouzení zákonnosti rozsudku krajského soudu, který zrušil rozhodnutí stěžovatele, neboť měl za to, že z jeho rozhodnutí není jasné, jak vlastně stěžovatel rozhodl, z jakého přestupku uznal žalobce vinným, přičemž v rozhodnutí v důsledku změny provedené stěžovatelem absentuje právní kvalifikace jednání žalobce.

[15] Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí lze spatřovat tam, kde není možné seznat, jak správní orgán vlastně rozhodl, tj. např. při absenci výroku rozhodnutí, nedostatečném jazykovém vyjádření výroku rozhodnutí případně jeho vnitřní rozpornosti. Musí se tedy jednat o takové vady rozhodnutí, které brání porozumět výroku rozhodnutí. Takovou situací může být i rozhodnutí odvolacího orgánu, které mění prvostupňové rozhodnutí, pokud z jeho výroku není zřejmé, zda se výrok prvostupňového rozhodnutí doplňuje nebo nahrazuje (např. zda se uložená sankce mění, nebo se zde k již uložené sankci doplňuje sankce další apod.). Z výroku odvolacího orgánu tak musí jasně a jednoznačně vyplývat, v čem

pokračování

je odvoláním napadené rozhodnutí jeho změnou dotčeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2004, č. j. 1 Afs 6/2003-62, č. 374/2004 Sb. NSS).

[16] Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí ve výroku 1.1.1. popsal skutek, kterého se žalobce dopustil (první odstavec) a dále uvedl právní kvalifikaci tohoto skutku (druhý odstavec). Následně ve výroku 1.1.2. popsal další skutek, kterého se měl žalobce dopustit (první odstavec), za kterým následovala právní kvalifikace tohoto skutku (druhý odstavec). Ve výroku 1.2 pak žalobci uložil pokutu společně s povinností uhradit náklady řízení.

[17] Žalovaný následně rozhodnutím o odvolání žalobce změnil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že výrok 1.1.1. upravil v části týkající se popisu skutku (první odstavec), přičemž právní kvalifikaci skutku (druhý odstavec) ponechal beze změny. Výrok 1.1.2. stěžovatel vypustil celý (tj. jak popis skutku, tak i jeho právní kvalifikaci). Poslední změna provedená stěžovatelem se týkala výše uložené pokuty – tu stěžovatel snížil z částky 3 700 Kč na 3 000 Kč.

[18] Z napadeného rozhodnutí stěžovatele je tak podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela zřejmé, jak stěžovatel o odvolání žalobce rozhodl a jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil. Stejně tak je zcela zřejmé, jak jednání žalobce žalovaný právně kvalifikoval – právní kvalifikace jednání žalobce (popsaného ve výroku 1.1.1. a upřesněného v rozhodnutí stěžovatele) nebyla změnou provedenou v odvolacím řízení nijak dotčena; tzn., že žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Krajský soud proto pochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se věcně zabýval vymezenými žalobními body. Rozhodnutí stěžovatele ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně netrpí vadami, které jim krajský soud vytýkal.

[19] Věcnému přezkumu rozhodnutí žalovaného nebránilo ani to, že stěžovatel ve výroku o uložení pokutě ponechal slovo „*přestupků*“, namísto slova „*přestupku*“ (tj. ponechal množné číslo, místo aby je upravil s ohledem na provedenou změnu na číslo jednotné). Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s názorem stěžovatele, že toto drobné pochybení je nutno vnímat jako zjevnou chybu v psaní, která však na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv. Z rozhodnutí stěžovatele ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím je jasné, že žalobce byl uznán vinným z jediného přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti – ta byla podle názoru stěžovatele společně s jednáním paní S., která nedala žalobci přednost, jednou z hlavních příčin nastalé dopravní nehody. Krajský soud se tak měl zabývat námitkami, kterými žalobce toto hodnocení napadal, a měl rozhodnutí stěžovatele věcně posoudit.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.); to znamená, že rozhodnutí stěžovatele posoudí věcně

v mezích žalobních bodů. V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. března 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu